

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **T. H. N.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 25. 5. 2016, č. j. 30 A 121/2015 – 47,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se p ř i z n á v á** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Nejvyšší správní soud obdržel ve shora označené věci dne 14. 6. 2016 kasační stížnost spojenou s návrhem na přiznání odkladného účinku, který žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) doplnila prostřednictvím svého zástupce podáním ze dne 22. 7. 2016. Stěžovatelka poukázala na závěry, k nimž dospěl Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 – 100, a uvedla, že vzhledem k faktickým důsledkům spojeným s výkonem rozhodnutí žalovaného [jedná se o rozhodnutí ze dne 28. 8. 2015, č. j. MV-91037-4/SO-2015, jímž byla podle § 44a odst. 4 ve spojení s § 46a odst. 2 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky zamítnuta žádost stěžovatelky o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny], by musela území České republiky opustit, aby se vyhnula případnému řízení o správním vyhoštění. Již sama možnost vedení správního řízení o vyhoštění je pro stěžovatelku významným negativním zásahem do jejího života, neboť se vystavuje nebezpečí, že se v budoucnu nebude moci do České republiky vrátit. Stěžovatelka je přitom v České republice plně etablována a má zde pevné sociální zázemí. Žije ve společné domácnosti se svým manželem a má na území ČR zaměstnání. Stěžovatelka vyjádřila přesvědčení, že přiznáním odkladného účinku nemůže být žádným jiným osobám způsobena újma. Pokud by byla nucena pobývat mimo území České republiky, bude ohrožena obživa její i celé rodiny. Nelze ani opomíjet právo stěžovatelky na spravedlivý proces, součástí něhož je i možnost, aby se stěžovatelka osobně účastnila soudního řízení a měla možnost být v přímém kontaktu se svým právním zástupcem. V případě nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti však bude o toto své oprávnění připravena.

[2] Žalovaný ve vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti vyjádřil přesvědčení, že není splněna podmínka pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti spočívající v nepoměrně větší újmě, která by měla stěžovatelce vzniknout ve smyslu § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Újma by totiž stěžovatelce mohla vzniknout až na základě správního vyhoštění z území České republiky. To sice může být důsledkem napadeného rozhodnutí žalovaného, nicméně je o něm rozhodováno v samostatném správním řízení, při kterém právní úprava řízení o správním vyhoštění zaručuje zkoumání dopadu vydaného rozhodnutí o správním vyhoštění z hlediska nepřiměřeného zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince dle ustanovení § 119 zákona o pobytu cizinců. Stěžovatelka má možnost podat proti případnému správnímu vyhoštění žalobu, která má ze zákona odkladný účinek (§ 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců). Z uvedeného tak je zřejmé, že existují právní instituty, jimiž se stěžovatelka může domáhat posouzení své situace a odkladného účinku v jiném následném řízení a proto nelze dovozovat, že stěžovatelce v důsledku napadeného rozhodnutí hrozí nějaká újma. Stěžovatelka je navíc řádně zastoupena advokátem, a je tudíž dostatečně zajištěna náležitá ochrana jejích práv. Právo stěžovatelky účastnit se projednávání podané kasační stížnosti je případně možné zajistit udělením víza k pobytu do 90 dnů podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 o kodexu Společenství o vízech (vízový kodex). Žalovaný uzavřel, že pokud by Nejvyšší správní soud přistoupil k přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, musel by jej přiznat vždy, kdy by cizinci nebylo vyhověno ve věci jeho žádosti o pobytové oprávnění a bylo jím argumentováno nutností opustit území České republiky.

[3] Podle § 107 odst. 1 s. ř. s., nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se užije přiměřeně. Jde o institut výjimečný, jehož účelem je ochránit adresáta veřejné správy před případnými neodstranitelnými negativními následky aktu veřejné správy (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2012, č. j. 2 As 132/2011 - 115, dostupné z www.nssoud.cz).

[4] Při rozhodování o odkladném účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud zjišťuje kumulativní splnění zákonných předpokladů (§ 73 odst. 2 s. ř. s.), tj. 1) výraznou disproporcionalitu újmy způsobenou stěžovateli v případě, že účinky napadeného rozhodnutí nebudou odloženy, ve vztahu k újmě způsobené jiným osobám, pokud by účinky rozhodnutí odloženy byly, a 2) absenci rozporu s důležitým veřejným zájmem. Důvody možného vzniku nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám jsou vždy individuální, závislé pouze na konkrétní situaci stěžovatele. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má proto stěžovatel, jenž musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí, z jakých konkrétních okolností vznik újmy vyvozuje a uvést její intenzitu. Stěžovatelem uvedená tvrzení musí svědčit o tom, že negativní následek, jehož se v souvislosti s napadeným rozsudkem krajského soudu (resp. s napadeným správním rozhodnutím) obává, by pro něj byl zásadním zásahem. Hrozící újma přitom musí být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická a bagatelní.

pokračování

[5] Pokud jde o splnění druhého zákonného předpokladu, tj. že přiznání odkladného účinku není v rozporu s veřejným zájmem, soud vychází z povahy věci a z obsahu spisového materiálu a dále mj. i z vyjádření žalovaného, jehož úlohou je ze zákona hájit veřejný zájem na úseku pobytu cizinců v České republice.

[6] Je-li odkladný účinek přiznán, pozastavují se ty účinky napadeného správního rozhodnutí, které z povahy věci pozastavit lze (tj. uložené právní povinnosti nelze vynucovat, přiznaná oprávnění nelze uplatňovat, odejmutá oprávnění zůstávají zachována, atd.).

[7] Z výše uvedených tvrzení stěžovatelky i z obsahu soudního spisu soud dovodil, že újma hrozící stěžovateli je skutečná a intenzivní. Rozhodnutí o neprodloužení doby pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny nepochybně velmi silně zasahuje do soukromé sféry stěžovatelky. Naproti tomu újma způsobená přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti třetím osobám zde z povahy věci nepřipadá v úvahu. Lze proto konstatovat, že první podmínka pro přiznání odkladného účinku splněna je. Vykonatelnost rozhodnutí žalovaného představuje pro stěžovatelku nepoměrně větší újmu, než která by mohla vzniknout jiným osobám, pokud by se výkon a jiné právní následky napadeného rozhodnutí neodložily. Pozbytí oprávnění pobývat na území České republiky by mělo nepochybně za následek i ztížení možností stěžovatelky uplatnit svá práva v řízení u soudu.

[8] Na výše uvedeném závěru nic nemění ani argumentace žalovaného, v níž tvrdí, že nenahraditelná újma může stěžovateli vzniknout až v důsledku správního vyhoštění a účast stěžovatelky na projednávání kasační stížnosti je možné zajistit udělením víza k pobytu do 90 dnů podle vízového kodexu, neboť nepoměrně větší újma ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. spočívá již v pozbytí oprávnění pobývat na území České republiky, nikoli až důsledcích pozbytí tohoto oprávnění.

[9] Soud se dále zabýval otázkou, zda je splněna i druhá podmínka, tj. zda by přiznání odkladného účinku nebylo v rozporu s veřejným zájmem. V daném případě připadá v úvahu veřejný zájem související s pobytem cizinců na území České republiky, který je zajišťován mj. i tím, že cizinci kteří k tomu nejsou oprávněni, se na tomto území zdržovat nemohou. V daném případě však přiznání odkladného účinku „jen“ odsouvá účinky rozhodnutí žalovaného po dobu, kdy je zákonnost napadeného rozhodnutí přezkoumávána, a nejedná se tedy o trvalou legalizaci pobytu stěžovatelky na území České republiky. Lze tedy konstatovat, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebude v rozporu s veřejným zájmem.

[10] Protože obě zákonné podmínky pro přiznání odkladného účinku byly splněny, přiznal Nejvyšší správní soud kasační stížnosti stěžovatelky odkladný účinek. Vzhledem k tomu, že odkladný účinek přiznal v posuzované věci již krajský soud usnesením ze dne 26. 10. 2015, č. j. 30 A 121/2015 - 26, postačuje přiznat odkladný účinek kasační stížnosti pouze ve vztahu k napadenému rozsudku (srov. usnesení zdejšího soudu ze dne 6. 12. 2005, č. j. 2 Afs 77/2005 - 96), čímž bude z hlediska odkladného účinku až do právní moci rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci samé obnoven stav, který zde byl před právní mocí napadeného rozsudku. Do skončení řízení před Nejvyšším správním

soudem se tedy pozastavují účinky napadeného rozsudku. Tímto rozhodnutím Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé.

[11] Ukáže-li se v průběhu řízení, že pro přiznání odkladného účinku nebyly důvody, nebo že tyto důvody v mezidobí odpadly, může Nejvyšší správní soud toto usnesení i bez návrhu zrušit (§ 73 odst. 5 ve spojení s § 107 odst. 1 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. srpna 2016

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu